

Փ Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Պիսի որ մ'անուշ հանդիպիս ինձ',
 Պիս' աչբեմ հոգիդ հրովս անուշ,
 Լեցնեմ սրբիդ մէջ քաղցր քախիծ',
 Մերք այցի գամ քեզ' ես որպէ՞ն ճուշ:

Ժամանակն քլլար ծանօթ արանէս,
 Այդ արանէսէն դառնայի ես ես,
 Եւ անոնք բոլոր որ ինկան համբուն'
 Ոսփի կանգնէին, դառնային ինձ' հէս:

Շատերը մեռան եւ ա՛յ չը ուրեան,
 Իրենց եղբերով եղան փոշի, հող,
 Յաւէս պիս' ապրին Զարեհան ու Տէրեան,
 Քախիծ մեղրածոր, ծիածանի շող:

Անաւէս եմ տգներ ճիչերէն ածան ...
 Մեղեդիներդ անաւէս կը կանչեն,
 Կ'ուզեմ որ դադրի կրօնչն այս դաժան',
 Որ միայն, միայն քախիծրդ շնչեմ:

Ո՛, Մայր Բրնուքին, բու հրաւալի քսեղծման վալի
 Արուեսագէտ մը չը կրցաւ միտքս երեւակալի .
 Ո՞վ քսեղծեց քեզ որ քլլաս առպէս թէ՛ պայծառ, թէ՛ մութ,
 Այսպէս գեղեցիկ, իրական ու սուս:

Պիսի տիրենք տիեզերքին այս անսահման,
 Պիսի ուղղենք սրնայները քսեղծողին,
 Անմահութեան պիս' հասցրնենք Մարդն անպայման,
 Մեր առջեւն է Յաւերժութեան տանող ուղին:

Ուր որ մարդկային էակ մ'է քաղուած,
 Քովն անոր կրնամ ես կաղաղ ննջել,
 Քանցի մեր փոշին իրարու շաղուած,
 Կրնան մեր յուշերն իրար' շրջանջել:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ